

Ngày mai...trời lại nắng

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Tôi bỗng nghĩ...ai sẽ là người con trai đầu tiên nắm tay tôi qua từng con phố Hà Nội. Trú mưa cùng nhau. Nụ hôn đầu đời, rất sâu, vòng ôm rất chặt...

Quân là một chàng trai tối, rất tốt. Tôi gặp cậu lần đầu trong buổi họp cuối năm nhất của Khoa. Lúc ấy cậu thật sự đã để lại ấn tượng rất mạnh trong tôi... Một chàng sinh viên rất điển trai với nước da trắng và nụ cười tỏa nắng.

Lần thứ hai tôi gặp cậu là dịp Đại hội Đoàn trường, sau lần gặp đầu đúng một tháng. Hôm ấy, thật tình cờ cậu được xếp chỗ ngồi cạnh tôi... À không, là tôi...được xếp chỗ ngồi cạnh cậu. Quân quay sang nhìn tôi chăm chú:

- Tổ gặp cậu bao giờ chưa nhỉ?

- Ờ...Chưa!

Tôi bị câu hỏi của Quân làm giật mình, chỉ biết nhìn thẳng vào đôi mắt cậu, thốt ra một từ không mấy lịch sự:

- Ồ vậy sao, tớ lại cứ thấy cậu quen quen... Tớ là Quân, chào cậu nhé!

- Tớ...tớ là An...Chào cậu.

Khó khăn lắm tôi mới nặn ra được một nụ cười...các cơ trên mặt tôi cứng đờ. Cậu ấy quá tỏa sáng... Tôi biết mình đang bị làm sao.Tên nhóc Cupid bắn tên trúng đầu tôi. Tôi thích Quân.

Đại hội diễn ra suốt hơn hai tiếng đồng hồ nhưng tôi chẳng lọt được chữ nào vào đầu... Tất cả đều là hình ảnh của Quân. Tận đến khi cậu ấy huých vai tôi,tôi mới biết Đại hội đã kết thúc,và mọi người thì đang ra về... Quân hỏi tôi ở đâu, nghe tôi nói mình ở ngoại ô, phía cuối của thủ đô, cậu lại huých vai tôi, cười cười:

- Cùng đường rồi, để tớ đưa cậu về, giờ cũng muộn quá.

Tôi nhìn đồng hồ, đã 21h30... Chuyển xe cuối cùng về nhà đã qua được 15 phút. Tôi lại ngược lên nhìn Quân, hình như, cậu ấy đã triệt để hạ gục tôi rồi.

Quân đi rất chậm, đủ để chúng tôi có thể trò chuyện được với nhau. Quân nói rất nhiều, rất nhiều chuyện. Hai chúng tôi cười suốt dọc đường. Tôi ước gì, khoảnh khắc này kéo dài thêm chút nữa...

Lúc về đến nhà tôi đã là 45 phút sau, Quân vừa cất mũ bảo hiểm vừa nói với tôi:

- Cậu vào trong đi, rồi nghỉ ngơi sớm nha...

Tôi nhìn Quân luyến tiếc:

- Cảm ơn cậu nhiều nha. Cậu đi cẩn thận đó...

- À... Cho tớ số cậu đi, lát về tới tớ sẽ nhắn tin cho cậu...

Quân đột nhiên kéo tay tôi, dúi vào tay tôi điện thoại của cậu. “Chuyện gì đang xảy ra thế?” Tôi cầm điện thoại của Quân, tay run run bấm vào đó dãy số quen thuộc rồi đưa lại cho Quân. Quân nhận điện thoại, đẩy tôi về phía cửa rồi nói:

- Cậu vào đi, muộn rồi đấy...thế nha. Bye!

- Đi cẩn thận, nhớ nhắn tin cho tớ khi cậu về tới nhà nha...

Quân đi rồi, cho đến khi cái bóng nhỏ xíu biến mất trong màn đêm tôi mới lưu luyến vào trong. Tôi cảm giác như chúng tôi đã quen từ rất lâu rồi. Tôi cảm giác như Quân đang quan tâm tôi.

“Gì vậy chứ?” Tôi thấy mặt mình nóng ran, tôi đang nghĩ gì vậy... Chỉ sau hai lần gặp mặt ư. Không! Chỉ là tiện đường nên đưa về thôi mà, chỉ là phép lịch sự khi xin số điện thoại thôi mà... Tôi nghĩ mình điên mất rồi... Tôi mở facebook, inbox cho Linh, cô bạn thân đang đi du học bên Mỹ của tôi:

“Có onl ko con heo J”

“Có -_- “

” hehe, nhớ chú quá, đang làm gì đó...”

“hắn là lại có biển, đang ngồi chơi, đợi con heo mi nhắn tin đó.”

” hình như anh thích cậu ấy mất rồi...hic”

“Ai cơ?”

” Quân, cậu bạn bí thư mà hôm trước anh kể với chú đó...”

...

Tôi chat với Linh đến tận nửa đêm, Linh bắt tôi đi ngủ... Tôi uể oải tắt máy tính, vợ điện thoại hẹn giờ ngày mai đi học. Một tin nhắn gửi lúc 22 giờ 45 phút.

” Tớ Quân nè, vừa về tới nhà rồi... :D”

Tôi lại bắt đầu rơi vào vòng ảo tưởng.

Chuyến bus sớm từ từ lăn bánh. Chưa bao giờ tôi lại mong nhanh đến trường như thế. Hôm nay xe bus đi chậm quá...hay do tôi đang nóng vội. Tôi chỉ một lòng muốn đến trường, biết đâu lại gặp Quân. Cảm giác mong chờ một điều gì đó tôi đã rất nhiều lần trải qua, nhưng chưa lần nào tim tôi lại loạn nhịp như thế này cả.

Hai tiết học trôi qua, tôi không thể ngăn mình nghĩ về Quân và nhìn vào điện thoại, chờ tin nhắn của cậu ấy... Mặc dù tôi chẳng có cơ sở gì để chờ.

Tiết học thứ 3, kim đồng hồ nặng nề nhích từng con số một cách chậm chạp. Đợi hoài đợi mãi mới hết 15 phút đầu. Thời gian dường như đang chơi trò trốn tìm, để rồi quên mất nhiệm vụ của mình là phải trôi qua... Bỗng điện thoại có tin nhắn. Tôi hồi hộp đánh cược với gã Cupid đó là tin nhắn của Quân, nhưng gã đã thắng, tin nhắn từ tổng đài... Tôi chán nản quảng điện thoại vào cặp, chẳng buồn để ý đến nó nữa, tự dưng thấy bức bối.

Đang mơ màng trong cơn buồn ngủ thì tiếng chuông báo hết giờ vang lên,hắn là phép màu, mọi người vội vã xếp đồ đạc ra về... Còn tôi, tôi sắp ra đón xe bus về vùng ngoại ô yêu dấu, và Quân...vẫn chưa nhắn tin cho tôi. Tôi cho

rằng bản thân mình mắc bệnh ảo tưởng sức mạnh giai đoạn giữa mất rồi...

Mang đầy một bụng buồn bã, tôi gặp gì đó nấy... ” Này thì không nhắn tin này”. “Đáng sút này”. Điện thoại trong tay hòa theo nhịp đã rung lên bần bật...

- A lô!!!

Thô bạo nhấn nút nghe, tôi còn chẳng nhìn xem ai gọi, quát ầm lên vào điện thoại.

- Cậu giận ai chuyện gì sao mà hành hạ đôi giày thế...haha

Tôi đứng tim, là giọng của Quân. Nhìn lại điện thoại, tôi phát hoảng vì mình vừa mới gắt lên với cậu ấy... Thôi xong rồi... Tôi dở khóc dở cười:

- Cậu đang ở đâu đấy...

- Ở đây, ngay sau cậu...

Tôi vội vàng ngoảnh lại, Quân đang cười híp mắt đứng ngay phía sau tôi... Tôi cảm thấy như chút hình tượng mình gây dựng suốt bao nhiêu lâu đang dần vụn vỡ, như lâu đài cát gặp ngay con sóng lớn. Buồn đến thê thảm.

- Cậu có chuyện bức mình sao?

- Không, chỉ là học hành chán quá. Sao cậu lại ở đây?

- Cậu hỏi hay thế? Tất nhiên là tớ đi học về rồi... À, hôm qua tớ đưa cậu về, cậu cũng nên cảm tạ tớ đi chứ...

Quân nhìn tôi, rồi lại quay ra nhìn trời, nhìn đất...

- Vậy... Tớ mời cậu ăn kem nhé!

- Okey my girl... Quá là hợp lý luôn...

“My girl”... Tôi có nên tiếp tục ảo tưởng về chuyện tình đẹp để mà mình đang thêu dệt nên không... Tôi liếc Quân đi bên cạnh, mở điện thoại cài đặt

nhạc chuông bài Pretty Boy của M2M. Có một câu nói sến súa mà người ta hay dùng là gì nhỉ... ” Lời bài hát là tất cả những gì tớ muốn nói với cậu...” . Tôi thật không nghĩ có một ngày mình lại thành ra thế này. Thật là không chịu đựng nổi. Tôi tự dưng bật cười khúc khích, quên mất cả Quân đang đi bên cạnh. Cậu ấy quay sang nói nhỏ vào tai tôi...

- Mặt cậu... như quả gấc rồi kia kìa... hahaha...

Tôi xấu hổ, vội lấy tay che mặt, Quân đi bên cạnh tôi phá lên cười, tôi cũng cười, hai chúng tôi lại cười suốt dọc đường một lần nữa.

Quen nhau 2 tháng... Quân vẫn hay tan học cùng lúc với tôi, vẫn hay rủ tôi đi đây đó...vẫn hay chở tôi về nhà... Đôi lúc cậu ấy hình như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Còn tôi vẫn vậy, dành cho Quân một tình cảm đặc biệt.

Một buổi chiều lang thang trên hồ Gươm, Quân nhắc về một người con gái... không phải tôi. Tôi chưa chút nhận ra, khoảng thời gian qua với tôi có lẽ chỉ là một cơn mơ dài.

- Tớ đã rất vui khi được gặp lại người con gái ấy. Cậu biết không, nhiều năm trôi qua rồi, cậu ấy vẫn chẳng thay đổi gì...

- À, vậy chắc cậu ấy rất xinh...

- Ừm, cậu ấy có đôi mắt biết cười. Rất đẹp. Chính đôi mắt ấy khiến tớ không quên được.

- À ra thế...

Tôi cúi thấp mặt, tôi chẳng thể nói thêm từ nào nữa, tôi nghĩ tôi sắp khóc mất rồi. Suốt từ lúc ấy đến khi Quân đề nghị chở tôi về, tôi như một khúc gỗ lơ đãng bám theo cậu ấy. Tai tôi ù ù, như một ngàn quả đại bác đang nổ vào tâm trí tôi.

Khi bạn dốc hết mọi hi vọng cho cạnh bậc của hai người, nhưng cuối cùng, xuất hiện bên thứ ba, bạn phải ra về tay trắng.

Vừa về đến nhà, tôi nhảy vọt xuống khỏi xe, đưa vội chiếc mũ bảo hiểm vào tay Quân:

- Thế nhé... Cào cậu.

- Này! Cậu....

- Tớ ổn... Cậu đi cẩn thận.

Tôi cướp lời Quân, chẳng muốn nghe thêm một lời nào nữa...chỉ sợ lại không kìm được mà òa khóc trước mặt cậu ấy... Tôi không nhìn lại, chạy thẳng vào trong... Giọng Quân nho nhỏ câu gì đó, tôi chẳng thể nghe rõ...

Đêm. Tôi cứ nghĩ về câu chuyện mà Quân kể, về người con gái có đôi mắt biết cười ấy... Lần đầu tiên trong đời, tôi biết thất tình nghĩa là như thế nào...

Sáng. Tôi hoảng hốt nhìn đôi mắt sưng đỏ của mình trong gương. Khóc vì thất tình chẳng có gì đáng cười cả, nhưng hậu quả của nó để lại thì thật thâm. Mở điện thoại, có tin nhắn của Quân. Tôi chần chừ mất nửa phút rồi cũng mở ra đọc: " Nice day! Đã đỡ buồn chưa An ngố, hehe".

- Vô duyên...

Tôi gắt lên với cái điện thoại tội nghiệp, rồi quăng nó xuống giường. Cậu ta còn dám gọi biệt danh của tôi rồi cười tôi như vậy... Tôi quả quyết vợ lấy điện thoại, thô bạo nhấn từng phím: " Chẳng làm sao mà tớ phải buồn cả." "Gặp nhau nhé, tớ đưa cậu đến một nơi..."

Quân đợi tôi ở trạm xe bus... Hôm nay tôi không muốn nói chuyện, còn Quân đột nhiên cũng không nói nhiều, cười nhiều như mọi ngày nữa. Chúng tôi chẳng nói với nhau nhiều suốt quãng đường dài, tôi cũng quên hỏi cậu ấy đang đưa tôi đi đâu.

Nơi chúng tôi đến là Học Viện Mỹ Thuật... Tôi không hiểu Quân muốn gì khi đưa tôi đến đây, thật sự không hiểu. Chúng tôi dễ dàng qua được cổng, hình như mấy người bảo vệ ở đây đều biết đến Quân. Cậu ấy đưa tôi tới một sân bóng nhỏ ở đoạn cuối Học viện. Ở đó có mấy chiếc xích đu, chúng tôi chia nhau tự chọn lấy một chiếc để ngồi... Quân vẫn im lặng, tôi là người lên tiếng trước:

- Cậu đưa tớ đến đây làm gì vậy?

- Cậu thật sự không nhận ra tớ hả...

- Nhận ra, tất nhiên là nhận ra, cậu là Quân. Chẳng lẽ cậu định nói cậu không phải là Quân...

Quân nhìn tôi, cậu ấy cười. Tôi không có cơ sở nào để phủ nhận sự thật là nụ cười ấy đẹp:

- Để tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé!

Quân mỉm cười, nụ cười ấy không tỏa nắng mà ngọt ngào như cơn gió mùa thu. Tôi không dám nhìn vào nụ cười ấy, không dám nhìn vào đôi mắt Quân.

“Bốn năm về trước. Vào một ngày cuối tháng 7, có một cậu nhóc sắp bước vào lớp 10 theo mẹ tới Học viện Mỹ Thuật học buổi học cuối cùng của đợt học thêm mùa hè. Trong lúc cậu ta đang say sưa vẽ chì trên giấy thì bị một tiếng động khe khẽ làm giật mình. Quay lại, cậu ta thấy ở khe cửa xuất hiện một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình. Khi bị cậu phát hiện, đôi mắt ấy khẽ run, nhưng cậu lại cảm nhận được một nụ cười ẩn sâu trong đó. Thế rồi đôi mắt ấy vụt mất, không biết sức mạnh nào đã đưa đôi chân cậu đuổi theo đôi mắt ấy. Khi ra đến cửa cậu nhìn thấy một dáng người nhỏ gầy đang bỏ chạy đến gần cuối hành lang. Cậu định đuổi theo thì bị giáo viên gọi lại, chỉ kịp nhìn thật kỹ chiếc balo trên lưng người đó, to quá khổ và có dòng chữ màu lòe loẹt rất chói mắt: ” Cặp Của An Ngổ”. Mặc dù chỉ là thoáng qua nhưng cậu ta luôn nhớ về đôi mắt biết cười cùng với dáng người nhỏ gầy của cô bé tên An đó... Cậu ta không ngừng tìm kiếm, nhưng trong danh sách học sinh theo học mỹ thuật kỳ hè năm đó không có bạn nữ nào tên là An cả... Cậu đã rất thất vọng khi không thể gặp lại cô bé đó. Suốt bốn năm không ngừng tìm kiếm nhưng kết quả vẫn luôn là con số 0... Cho đến một ngày, cậu ta trở thành một chàng sinh viên Đại học, điều mà cậu ta mong ước cuối cùng cũng xảy ra, cậu ta gặp lại cô bé ấy, một cách thật tình cờ. Đôi mắt biết cười và chiếc balo quá khổ với dòng chữ được thêu bằng chỉ màu: “Cặp Của An Ngổ”... Cậu ta bối rối, muốn ngay lập tức được đến gần, ngắm nhìn đôi mắt ấy, trò chuyện cùng cô bé ấy... Nhưng không hiểu tại sao, cậu lại không dám nói cho cô bé về lần gặp gỡ thoáng qua bốn năm trước. Hình như, cậu ta sợ cô bé sẽ không nhớ, cô đã quên cậu, thậm chí còn không hề nhớ rằng cô đã từng đứng ở đó nhìn trộm cậu... Cậu ta rất ngốc, luôn đợi cô bé tan học để

rồi chở cô đi loanh quanh cho dù cậu ta đã tan học cả tiếng trước, thậm chí cậu chẳng phải đi học ngày hôm đó. Cậu ta tình nguyện chở cô về, nói với cô rằng họ cùng ở khu ngoại ô phía Bắc, cho dù nhà cậu lại ở tận phía Nam thành phố... Và lúc này đây, cậu nhóc thiếu can đảm ngày nào đang ngồi kể cho cô bé ấy nghe về câu chuyện mà cậu luôn giấu kín, chỉ mong cô hãy cho cậu một cơ hội được ngắm nhìn đôi mắt của cô mỗi ngày, được đợi cô tan học, được cùng cô lang thang những con phố Hà Nội, được chở cô về nhà, được ở bên cô không chỉ đơn thuần như một người bạn...”

Tôi chưa từng nghĩ chuyện yêu một ai đó lại phức tạp đến như vậy. Tôi chẳng còn chút sức lực nào, tôi thấy mình đang chìm xuống, rất rất sâu.

Tôi gọi điện sang Mỹ cho Linh. Linh bắt máy sau hai hồi chuông, tôi gắng kìm giọng mình, bởi hình như nước mắt đã làm cổ họng tôi khản đặc đi:

- Linh này, mùa hè năm cuối cấp 2, hồi mà tụi mình đôi cặp cho nhau ấy, chú học về là ở Học viện Mỹ thuật phải không?

- Xem nào... Ừ đúng rồi, học xong hè đấy là anh bay tuốt sang bên này luôn, sao vậy chú?

- Không...tự nhiên quên quên nên hỏi cho nhớ thôi... Thế nhá, tốn tiền điện thoại lắm. Bye!!!

- O!!! Này....

Tôi cúp vội điện thoại, nước mắt cứ tuôn ra như hai dòng suối, tôi thấy sức lực của mình như bị rút kiệt, tôi ngục mặt xuống bàn. Câu chuyện của Quân như một thứ cổ tích tuyệt đẹp, chỉ có điều nữ chính trong câu chuyện ấy chẳng phải là tôi.

Đã là ngày nghỉ học thứ hai, tôi nói với Quân rằng mình cần thời gian, cậu ấy chỉ gật đầu không nói. Tôi biết cậu ấy buồn, nhưng liệu cậu ấy sẽ cảm thấy thế nào nếu như biết rằng, cô bé ngày đó nhìn trộm cậu không phải tôi. Liệu cậu ấy có rời xa tôi.

“Nếu đúng cô bé đó là tớ, vậy cậu thích tớ của bốn năm trước hay bây giờ? Để tớ kể cho cậu một câu chuyện nhé! Ngày xưa ngày xưa, ở vùng ngoại ô nọ

có hai cô bé sinh ra và lớn lên cùng nhau. Chúng thân thiết với nhau như chị em. Chúng có đôi mắt giống nhau. Mọi người thường trêu rằng, nếu chúng cứ cả ngày ở bên nhau thế này, người ta không biết sẽ cho rằng chúng là chị em song sinh mất. Cuối năm lớp 9, một trong hai cô bé được mẹ cho đi học vẽ ở Học viện Mỹ thuật. Hai cô bé đổi cặp cho nhau bởi chúng chưa đi học thiếu nhau bao giờ, trông thấy cặp cũng như trông thấy người. Và cô bé ở Học viện Mỹ thuật ngày đó, tên Linh... Bốn năm sau cô bé còn lại gặp một chàng trai, và hoàn toàn bị cậu ấy chinh phục. Những cử chỉ, những lời nói của cậu ấy khiến con tim cô rung động, và cô biết mình đã yêu. Thế rồi ngày cô mong đợi nhất lại là ngày cô buồn nhất. Cậu ấy kể cho cô nghe về câu chuyện của cuộc đời mình, nhưng nhân vật nữ chính lại là một người khác không phải cô. Cô rất buồn, rất buồn. Cô chỉ là muốn biết, nếu không phải là cô ngày đó đứng ở cửa nhìn trộm cậu...nếu không phải là cô thì bây giờ cậu có hối hận hay không?"

Tôi gửi thư cho Quân sau gần một tuần ở ẩn. Tôi biết những điều mình viết trong đó sẽ gây tổn thương cho cậu ấy đến nhường nào... Cô gái mà cậu ấy gần gũi những ngày qua chỉ là một...kẻ giả mạo. Những lời ngọt ngào ở Học viện Mỹ thuật lẽ ra dành cho một người khác nhưng tôi lại là người được nghe... Tôi có phải là tội nhân không. Tôi rơi vào bế tắc.

Tôi ngủ một giấc dài.

Buổi sáng.

Hôm nay tôi quyết định đi học lại. Giai điệu ca khúc Begin Again của Taylor vang lên da diết... "For the first time. Whats passed is past...". Cho lần đầu tiên, những gì đã qua thì đều là quá khứ.

Xe bus vẫn lăn bánh một cách nặng nề, hình như cả thế giới chỉ có một mình tôi buồn.

Tan học, tôi bước nhẹ trên sân trường. Giảng đường đông người, tôi không biết Quân có đang đứng ở đâu đó hay không. Tôi nhìn về phía ghế đá dưới gốc bàng lãng già, nơi Quân vẫn hay ngồi đợi tôi. Không thấy cậu ấy ở đó, tôi biết mình lại tự mình đa tình rồi.

Hai tuần sau tôi nhận được điện thoại từ Quân. Chúng tôi gặp nhau ở quán

cafe cạnh trường học. Chúng tôi không chào hỏi thân mật như trước nữa mà trở nên khách sáo như những người chỉ quen biết sơ sơ... Quân nói rằng cậu ấy đã suy nghĩ rất nhiều, cậu ấy tự trách bản thân, cậu ấy xin lỗi đã làm tôi buồn. Tôi kết thúc cuộc nói chuyện bằng chút dừng khí đứt đoạn cuối cùng:

- Cậu có muốn số của Linh không?

Tôi mỉm cười, nụ cười hiếm hoi cho những ngày ...thiếu nắng. Tôi không trách Quân, bởi cậu ấy hẳn phải là một người chung tình lắm, mới có thể nhớ tới Linh lâu như vậy, tìm kiếm và mong chờ ngày được gặp Linh, dù cho lần gặp gỡ đầu chỉ thoáng qua như một cơn gió. Nụ cười cho lần rung động đầu đời ngây dại.

Tôi bỗng nghĩ...ai sẽ là người con trai đầu tiên nắm tay tôi qua từng con phố Hà Nội. Trú mưa cùng nhau. Nụ hôn đầu đời, rất sâu, vòng ôm rất chặt. Đôi tay ấm và những dự định cho tương lai. Người đó, biết đâu đang chờ tôi ở một nơi nào đó mà tôi sắp đi qua...

Ngày mai...trời lại nắng.